

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/231/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212205099
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3212205099.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v právnej veci žalobcu: K., a.s., so sídlom X., T. XXX, IČO: 36 399 591, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA I.. G. J. & I.. D. Y., so sídlom X., C. námestie XX, proti žalovanému: I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. nad J., A. Y. XXXX/X, právne zastúpenému I.. G. C., advokátom so sídlom J. nad J., O. XXX/X, v spore o zaplatenie 43.507,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. októbra 2016, č. k. 6Cb/38/2015-205, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 22.10.2012, doručenou súdu prvej inštancie dňa 24.10.2012, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 43.507,71 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 21.925,78 Eur od 01.08.2012 do zaplatenia, zo sumy 21.581,93 Eur od 01.09.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania, a to titulom neuhradených tržieb za obdobie júl, august 2012. Uznesením č. k. 6Cb/38/2015-182 zo dňa 12.11.2015, právoplatným dňa 09.12.2015, súd prvej inštancie prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 36T/199/2013. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 36T/199/2013 zo dňa 13.08.2015 bol obžalovaný I. E., nar. XX.XX.XXXX zaviazaný nahradiť poškodenej spoločnosti K., a.s., IČO: 36 399 591, so sídlom T. XXX, škodu vo výške 43.507,74 Eur. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že poškodená spoločnosť si v trestnom konaní riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 43.507,74 Eur titulom neodvedených tržieb za obdobie júl až august 2012. V odôvodnení Okresný súd Žilina taktiež uviedol, že poškodená spoločnosť si síce svoj nárok voči obžalovanému titulom neuhradených tržieb za obdobie júl, august 2012 uplatnila aj v občianskom súdnom konaní, o tomto nároku však doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté (konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 12Rob/119/2012 po prevode do registra "Cb" pod sp. zn. 6Cb/38/2015), a preto Okresný súd Žilina v adhéznom konaní rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti K., a.s. škodu vo výške 43.507,74 Eur. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný odvolanie, ktoré bolo rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/96/2015-330 zo dňa 03.02.2016, právoplatným a vykonateľným dňa 03.02.2016, zamietnuté ako nedôvodné, čo sa týka náhrady škody. Súdu prvej inštancie bolo doručené podanie žalobcu zo dňa 25.07.2016 označené ako "1. Oznámenie o splnomocnení zástupcu, 2. Späťvzatie návrhu", v ktorom žalobca uviedol, že berie žalobu

v celom rozsahu späť, nakoľko o zaplatení dlžnej čiastky bolo po podaní návrhu právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní. Zároveň žalobca uviedol, že nakoľko bola žaloba podaná dôvodne, uplatňuje si náhradu trov konania v celkovej výške 4.836,40 Eur. Súdu prvej inštancie bolo následne doručené podanie žalovaného označené ako "Vyjadrenie k späťvzatiu žaloby" zo dňa 09.09.2016, v ktorom žalovaný uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby

v celom rozsahu, avšak nesúhlasí s uplatneným nárokom na náhradu trov konania žalobcu v celkovej výške 4.836,40 Eur. Podľa žalovaného si žalobca spôsobil vzniknuté trovy sám, keďže dňa 24.10.2012 podal na Okresný súd Bánovce nad Bebravou žalobu zaevidovanú pod sp. zn. 12Rob/119/2012, pričom už dňa 23.10.2012 mal spísané trestné oznámenie, v ktorom si uplatnil nárok na zaplatenie vyššie uvedenej sumy a táto mu bola v adhéznom konaní

v rámci trestného konania priznaná Okresným súdom v Žiline (rozsudok Okresného súdu Žilina č. 36T/199/2013 zo dňa 13.08.2015). Nakoľko žalobca k takémuto postupu nebol nikdy odkázaný, žalovaný považoval duplicitné uplatňovanie si nároku na náhradu škody

(v civilnom aj trestnom konaní) za skutočnosť, ktorá neodôvodňuje žalobcovi priznať náhradu trov civilného konania. Žalovaný žiadal, aby súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, prípadne aby v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa (žalobca dňa 23.10.2012 spísal trestné oznámenie a až následne dňa 24.10.2012 podal žalobu na občiansko-právne konania, i napriek tomu, že si musel byť vedomý prejednávania rovnakej veci

a skutkovej podstaty na dvoch rozličných súdoch - trestnom a občianskom). Žalovaný na základe vyššie uvedeného navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 6Cb/38/2015 zastavil a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci žalobca vzal účinne žalobu späť, pričom žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, a preto súd konanie podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie zistil, že žaloba žalobcu zo dňa 22.10.2012 bola doručená tamojšiemu súdu prostredníctvom pošty dňa 24.10.2012. Z trestného oznámenia žalobcu zo dňa 23.10.2012, ktoré súdu predložil žalovaný vyplýva, že uvedené trestné oznámenie dňa 29.10.2012 prevzal o 08:20 hod. príslušník Obvodného oddelenia PZ v Žiline - západ. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobca spísal ako prvú žalobu dňa 22.10.2012 a až následne trestné oznámenie dňa 23.10.2012 a taktiež mal súd za to, že žalobca ako prvú podal žalobu na súd dňa 24.10.2012 a až následne trestné oznámenie dňa 29.10.2012. Súd prvej inštancie zároveň podotkol, že je vecou poškodeného, akým spôsobom si uplatní náhradu škody, teda či v trestnom alebo v civilnom konaní. Samozrejme len

v jednom z týchto konaní môže byť priznaná náhrada spôsobenej škody. Nakoľko bola poškodenému (žalobcovi) priznaná náhrada škody skôr v adhéznom konaní, žalobca z tohto dôvodu vzal žalobu späť (žalobca zastavenie konania nezavinil, ale žalobu vzal späť z dôvodu na strane žalovaného, teda z dôvodu, že žalovaný už bol zaviazaný na náhradu škody žalobcovi). Neúspešnosť žalobcu v konaniach vedených na tamojšom súde pod sp. zn. 5C/258/2012, 6C/348/2012 nemá význam v tomto konaní. Na základe uvedených skutočností mal súd za to, že žalobca podal žalobu dôvodne (náhrada škody vo výške 43.507,71 Eur bola žalobcovi priznaná v adhéznom konaní, a preto vzal žalobca skôr podanú žalobu späť), a teda nie neopodstatneným postupom žalobcu, ale postupom žalovaného, vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor, trovy právneho zastúpenia a pod. aj tým, že podal odpor proti platobnému rozkazu. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola žalobcom podaná dôvodne a zastavenie konania žalobca nezavinil, ale žaloba bola vzatá späť z dôvodu, že v adhéznom konaní bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu škody, súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto uzneseniu, a to jeho výroku o náhrade trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. V celom rozsahu sa pridrižoval svojho písomného vyjadrenia k späťvzatiu návrhu zo dňa 09.09.2016. Namietal, že žalobca si vzniknuté trovy spôsobil sám, keďže dňa 24.10.2012 podal na Okresný súd Bánovce nad Bebravou žalobu zaevidovanú pod sp. zn. 12Rob/119/2012, pričom už dňa 23.10.2012 mal spísané trestné oznámenie, v ktorom si uplatnil nárok na zaplatenie vyššie uvedenej sumy a táto mu bola v adhéznom konaní

v rámci trestného konania priznaná Okresným súdom v Žiline (rozsudok Okresného súdu Žilina č. 36T/199/2013 zo dňa 13.08.2015). Z uvedeného vyplýva, že keby žalobca podal iba trestné oznámenie

mohol sa bez zaplataenia súdneho poplatku a bez vzniku ďalších trov civilného konania, domôcť priznania vymáhanej sumy. V prípade, ak by táto suma nebola v trestnom konaní priznaná, až následne sa jej žalobca mohol domáhať civilnou žalobou. Uviedol, že nárok žalobcu by mohol byť akceptovaný, ak by bol orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. K takémuto postupu však žalobca nebol nikdy odkázaný, a preto považoval duplicitné uplatňovanie si nároku na náhradu škody (v civilnom aj trestnom konaní) za skutočnosť, ktorá neodôvodňuje priznať žalobcovi náhradu trov civilného konania. Navyše pokiaľ ide o úkony, resp. návrhy žalobcu v civilnom konaní (ktoré bezprostredne súvisia s uplatňovaným nárokom žalobcu na náhradu škody), žalobca bol vo všetkých neúspešný (návrh na vydanie predbežného opatrenia sp. zn. Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 5C/258/2012, opakovaný návrh na vydanie predbežného opatrenia, návrh na neúčinnosť právneho úkonu sp. zn. Okresného súdu Bánovce nad Bebravou 6C/348/2012, návrh na prerušenie konania atď.) a všetky spomínané návrhy žalobcu boli zamietnuté. Súhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že je vecou poškodeného, akým spôsobom si uplatní náhradu škody, avšak využitím oboch spôsobov musí byť žalobca uzrozumený s tým, že v civilnom konaní budú nevyhnutne vznikať trovy. Namietal, že ak by žalobca využil spôsob domáhania sa náhrady škody v trestnom konaní, takéto trovy by nevznikli, pričom by žalobcovi ani neplynula premlčacia doba a v prípade, že by mu nárok na náhradu škody nebol priznaný v adhéznom konaní, mal by žalobca možnosť následne sa domáhať náhrady škody v civilnom konaní. Zastával názor, že zaťaženie rôznych štátnych orgánov žalobca vyvolal vznik nákladov, čo je v rozpore so zásadami hospodárnosti a efektívnosti, ale tiež v rozpore s dobrými mravmi. V závere uviedol, že aj napriek právoplatnému rozsudku o uznaní viny nesúhlasí s odsúdením za trestný čin a tvrdenia žalobcu ako aj produkované dôkazy v trestnom konaní berie ako akt pomsty a exemplárneho potrestania zo strany žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žiadnej strane sporu náhradu trov konania neprizná, resp. aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

3. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“), ktorým sa zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal súd prvej inštancie zo zásady úspechu v spore (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) s prihliadnutím na

zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada úspechu v spore (§ 255 CSP) je charakteristická pre sporové konanie a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je však doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Uvedená zásada znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil, a to bez ohľadu na meritórny výsledok sporu.

10. Odvolací súd po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania), ako aj spisového materiálu, dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Námietky žalovaného uvažované v odvolaní odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že v predmetnej veci sa žalobca žalobou zo dňa 22.10.2012, doručenou súdu prvej inštancie dňa 24.10.2012, domáhal voči žalovanému zaplata sumy 43.507,71 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 21.925,78 Eur od 01.08.2012 do zaplata, zo sumy 21.581,93 Eur od 01.09.2012 do zaplata a náhrady trov konania, titulom neuhradených tržieb za obdobie júl, august 2012. Dňa 29.10.2012 žalobca podal na žalovaného trestné oznámenie pre spáchanie trestného činu sprenevery podľa § 213 Trestného zákona z dôvodu, že žalovaný ako mandatár v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 01.02.2009 prevzal v období mesiacov júl a august 2012 tržbu z výherných prístrojov a lotérií patriacich mandantovi (žalobcovi), ktorú si vo výške 43.507,71 Eur prisvojil a neodovzdal. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca ako prvý podal žalobu na súd (dňa 24.10.2012) a až následne podal trestné oznámenie, ktoré bolo prevzaté príslušníkom Obvodného oddelenia PZ v Žiline - západ dňa 29.10.2012 o 08:20 hod. Vo veci uplatnenia nároku na náhradu škody odvolací súd poukazuje na vzťah medzi občianskoprávnym a trestným konaním, kedy v zmysle zákonnej úpravy (§ 46 ods. 4 Trestného poriadku) a konštatnej judikatúry, len ak sa o nároku poškodeného na náhradu škody rozhodlo v občianskoprávnom konaní alebo inom príslušnom konaní, nemožno ho uplatniť v trestnom (adhéznom) konaní. Z uvedeného teda vyplýva, že je len na poškodenom, akým spôsobom si uplatní nárok na náhradu škody. Účelom postavenia poškodeného totiž je dosiahnutie uspokojenia spôsobenej škody, či už v trestnom alebo v občianskom súdnom konaní. Náhrada spôsobenej škody však môže byť priznaná len v jednom z týchto konaní, a ak sa tak už stalo, hoci aj neprávoplatným rozhodnutím, tento účel sa splnil, a preto sa poškodený nemôže domáhať, aby sa o jeho nároku na náhradu škody znovu rozhodlo v trestnom konaní (R III/1962), resp. v občianskom súdnom konaní. V danej veci bola žalobcovi priznaná náhrada škody skôr v trestnom konaní, a to rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 13.08.2015, sp. zn. 36T/199/2013, ktorým bol žalovaný zaviazaný nahradiť poškodenú spoločnosť DOXX, a.s. (žalobcovi) škodu vo výške 43.507,74 Eur titulom neodvedených tržieb za obdobie júl až august 2012. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 03.02.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.02.2016, č. k. 2To/96/2015-330. Následne žalobca písomným podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 27.07.2016, vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť, nakoľko o zaplata dlžnej čiastky bolo po podaní žalobného návrhu právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa názoru odvolacieho súdu nesporné, že v danej veci žalobca zastavenie konania nezavinil, ale svoju žalobu vzal späť z dôvodov na strane žalovaného, keď žalovaný bol už skôr právoplatne zaviazaný nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu vo výške 43.507,74 Eur v adhéznom konaní. Za tejto procesnej situácie bol preto plne odôvodnený postup súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).